

היה נוטל פרק שלישי סוטה

כב.

עין משפט
נר מצוה

בַּח אַ מַי פֿ"ה מַהֲלֹכֹת
תַּ"ת הִלְכָה ד' וּפ"כ
מַהֲלֵי קִנְיָדָרִין הֲלֵי [ח
טוֹשֶׁעַ י"ד קִימֹן רַמַּז
סְעִיף יג:
בַּח ב מַי שֶׁס [וּשֵׁס]
טוֹשֶׁעַ שֶׁס סְעִיף
ד':

תורה אור השלם

1. הנה ימים באים נאם
 יי וְזָרַעְתִּי אֶת בֵּית
 יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית הַיְּהוּדָה
 וְזָרַע אֹדֶם וְזָרַע בְּקִמָּה;
 וַיִּמְיָהוּ לֹא כֹ
 2. יָרָא אֶת יי בְּנֵי וּמֶלֶךְ
 עִם שְׂוֵינִים אֶל אֶתְרָבָּר;
 מְשִׁלִּי לֹא כֹ
 3. עֲמַד וּמִמֶּדֶד אֶרֶץ רָאָה
 וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיַּפְחִצּוּ הָרִירִי
 עַד שָׁחַ גְּבוּעוֹת עֻלָּם
 הֶלִיכוֹת עֻלָּם לֹה;
 חֲבֻקֹק ג ו
 4. כִּי רַבִּים חָלְלִים
 וַעֲצָמִים חֲלָלִים
 חֲרִיבִים; מְשִׁלִּי לֹא כֹ

תום' שאניץ (המשך)

אלו עוברין מיתאייב. (ו) הדיהא (ההיזק) (ז) הדיהא ודנומין לזכר הארץ בעל חברים גדולות ופוסקין ללהם על מנת לא תעשה להם עבירה שרש"א' אלא עירך לפסוק אשמי' לא פסק עמו כל הדין שאל תעשה על בני חטאות אלא כפרישות אחר תינהוג כשארית תחיתו. ואחר כל שנת רש"א' איהוה ע' הארץ כל שנה אוכל תוליו טהרה דברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל שנה משער פירותיו ושיק איהוה ע' הארץ ששנה וי' חב ברו כזה הענין שנהגוהו טהרה תחיתו כל שנה אוכל ר' וחכמים אומרים אפי' למי שאנו ממעשר פירותיו משיאין לו חב חב: אחרים אומרים אפי' קרא ושנה משעמ מהבא דאחרים לאו ר' ואי' דבבבליה לתלמוד אמרי' מאן אחרים ר' מאיר ג' דדברו קממות וזו אחרים ר' מאיר דאמרינן מאן ר' אחרים ר' נתן ובפי' דגיטין ג' (ג) ש' אומרים לא הניי ר' מאיר אלא ר' דדברו קממות וזו אומרים היינו ר' נתן: שנהגוהו טהרה מתוך משנתם שלכמה עולם

רבי שמואל בר נחמני אמר ה"ו בור. מימה כמחן ס"ל לא כחמין:
ולא כר' יהודה דלחמין לא קרו בור (א) אלא לשנה ולא קרא
בור' יהודה אפי' עם הארץ לא משוי ליה דלמר בסוף פירק אלו
מנאיות (ב"מ דף קג:) דרש ר' יהודה בר אילעאי שמענו דבר ה'
החדשים אל דברו וגו' החדשים אל
דברו אלו תלמידי חכמים אוחכים אל
בעלי מקרא שנאכים אלו בעלי משנה
מנדיים אלו עם הארץ אלמא דבעלי
משנה אן בעלי מקרא לאו בכלל ע"ה
יניהו: (ב) שאינו קורא ק"ש שחרית
וערבית דברי ר"מ. מימה לר"י
דלמר צפ' הניזקין (גיטין דף סא.)
וצפ' ג' שאלכו (ברכות דף מ:) איהו
עם הארץ צפ' שאינו אוכל חולין
בטורה דברי ר"מ ופירש הדרכה
עמיני עם הארץ הן עם שאין מקבלין
ממנו עדות כדלמרינן צפ' אלו עוברין
(פסחים דף מט:) ששה דברים נאמרו
בעם הארץ אין מקבלין מהן עדות
וכי' וצפ' חומר בקדוש (מגילה דף כג.)
כמאן מקבלין סהדותא מעם הארץ
כר' יוסי ויש כשר לענין עדות ונחשד
על הטהרות ועל המעשרות או לענין
יומון או לענין צביעות א"ר לענין
דברים שאין נקמין אלא מן המומחה
כדליתא צפ' שני דמסכת ע"ו (דף
לג:) בירושלמי אשה פרושה זו היא
שיושבת ומלעצת בדברי תורה
ותאמר אלי כחא וישכב עמה בלילה
הוא א"ר אבהו כביכול היה במחשבה
הוא לבדו יודע שלא עלתה על דעתה
אלא בשביל להעמיד צביעות הוסיפו
עליהם בתולתא ציימנית"ו (ואלמנה
שוצצית"ו) (מי חגלה נכסת שם ציץ)
ותינוק שהוא עולה לחדשיו (בתולה
ציימנית מצימנה אובדת בתוליה ותינוק
שהוא עולה לחדשיו) ר' חלקיה בשם
ר' סימון זה שהוא גדול בתורה שלא
בפירקו ומזהה את הגדולים ממנו
א"ר יוסי זה שכן תשע ואכריז נראה
כגן י"ב והוא צ"ב על אחת מכל
הערימות האמורות בתורה והן ממות
על ידו והוא פטור רבי פירש מצימנה
אובדת בתוליה מחמת זומות בתוליה
נושרות אבל מורי אחי הרב ר"מ פי'
עושה חסידה ומתפללת כדגרסינן
בגמ' דידן צליינת וכאילו כמה ועושה
מעניות שמהא נענת בתפלתה ואינה
עושה אלא לגנא את העין שלא יצדקו
אחריה ומזונה ואובדת בתוליה:
ועד

ר זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה^א דא"ר
אמר רב מאי דכתיב^ב כי רבים חללים הפילה
כי רבים חללים הפילה^ג זה ת"ח שלא הגיע
ס כל הרוגה^ד זה ת"ח שהגיע להוראה ואינו מורה
ועד

מר. מבלי עולם: כגון יוחי בן רעבי. אלמנה מכספה היתה
מאטערת הרבה היתה אומרת אלך ואבקש רחמים אולי תשמע
יד יום צדיקה והיא הלכה לבית האשה היולדת ושמע השכיר קול
גח את מגופת הכלי והכספים ילאו והוולד נולד וידעו כי צעלת
על ידי שימיו מתקצרין דראמרינן בפרק קמא דסוגייה (דף ה. א.)
עצמו כשורה קרי ליה נמי הכי: זה תלמיד שלא הגיע כו'.
גיו (ישעיה לג) שסוגרים פיהם ואינם מורים לזורכי"ו ורואה:
ועד

הרבה היתה אומרת יוחני אלך ואבקש אולי תשמע תפילי והולכת ופתחת הכלי שהיו המש
וואו הולד יצא. פעם אחת היה לה שכיר יום בביתה והיא הלכה לבית האשה היולדת ושמע ה
בתוך הכלי כמו שהולד מקשקש במעי האם ובא השכיר וסתר את מגופת הכלי והכשפים יצאו
כי בעלת כשפים היא לזה: המבעט ברבותיו וקרי ליה קטן שלא כלו חדשיו על ידי שימיו מ

מקרא: ושנה: משנה: ולא שימש סלמיו הכמים. ללמוד ספצרת הגמרא בטעמי המשנה מה הס. רשע הוא שאין תורתו על צוריה ואין ללמוד הימנו שעי הטעמים יש חילוק בציפור והיתר ויבדני ממונות לזכות ולחייב ובתורות לטמא ולטהר כדאמר בכמה דוכסי מ"ט אמר מה הכי ומר הכי ואמר מאי צייניהו איכא צייניהו כן ויזכר תעורר הוא שהשומע את קולו שונה משניותיו כסבור הוא שבקי בטעמיהם ונהגין בו כבוד כתלמידי תנאים: אפטר גרס: ה"ו ע"ה. שחזר על המעשרות ועל הטהרות: צור. גרוע מעט הארץ: כוסי. ואסור לכול פירו ויני דיון שלא שימש חכמים אינו מקפיד על דברי חכמים לדעתם ולא שנה אלא להראות

גליון הש"ס

גמ' דאמר ר' אבהו. צ"ל
לפנא:

מוסף רש"י

ואף זה מנא שלא שימש בתלמוד שונה
 משנתו ואינו יודע מה היא: איזו עס
 ההאריך. שנמשך על הטהרות ועל
 המעשרות ומוחזק מגעו טמא: כל
 שאינו קורא ק"ש. דלא ודאי אינו
 יודע כלום. אבל יודע לקרות וקורא
 לא ע"ה הוא: שזוין כלום. שלא
 שימשו לתלמידי חכמים ולא הקפידו
 על טעמי המשניות: כלום. משניות:
 פשיטא. דהכי הוא אלף במאי נדרשה
 ואי לאו דהכי: הוהיה לו. דומה
 זבעינו היתר: מבלי עולם ס"ד.
 ובעיה הם גורמין לאחרים: שמורין
 כלבם מפור משנתן. קאמר שמבלי
 ועולם דבוראות טעות דכיון דאין
 יודעין טעמי המשנה פעמים גורמין
 שמדמין לה דבר שאינו דומה ועוד יש
 משניות הרבה (במשניות) דלמרינן
 לה מני פלוני הוא ויחדלה היא וליה
 הוהיה טעמה ויחדלה טעמה

תוספות שאני

ההוא אלמנה דהוא
כל יומא הות אתיא
יוחנן אמר לה בתי לא
אמרה ליה רבי ולא
קאמר כגון יוחני בת
כלל לו חדשיו הכא ר
ברבותיו רבי אבא א
אבהו אמר רב הונ
ועצומים כל הרוגיו
להוראה ומורה ועצו

בני אדם. להפסיד חלקם על ידי מלחמה וירש גיהנום: כי ובשמגיע עת לידת אשה היתה עוזרת רחמה במכשפות ולאחר תפלתו והולכת וקותרת כספיה והולד יונק פעם אחת היה לה ש' הכספים מתקשקשין בכלי כמו שהולד מקשקש במעי האם ובה כספים היא: המצטע צרבותיו. וקרי ליה קטן שלא כלו לו חדשי בני רבים חללים הפילה. באשה זרה משמעה. ותלמיד שאינו נזיר הפילה לשון נפל שלא כלו לו חדשי: ועומים. לשון עומים.

ואני מביטת אי לענין דימון ליתא דאמר' בפרק שלשה שאכלו דעם הארץ שאינו מעשר מירוחי
לענין דימא ליתא דהא מי שחשוד על שטרות אינו חשוד על הדמאי כדמוכח ב"ק כ"ב
נא קאמר דהו"ע הארץ אוכל כל שטרות כי שטרות אינו חשודים דהתם לענין הדמאי

[illegible][illegible]

היה זה בור, בור ברזל מעט
האחר: "כסף מגישא לחוש
המקטן רבא חושא ולישני אה
ידוע על דהוה פירושם
מצינן
שכשפוטא ב' על יד
לישני: "אנא חנא אה
והוה שלא שני תלמידי
הכסמים הלמדן שנה
משנתו ואינו יודע מה הוא.
איהוה ע"ש הארץ פ' ש
שנשחזר על התורה ועל
משרות ומזוח מצו
טמא: כל שאינו קורא ק"ש
הוא רציא על יד מרד
אבל ע"ש קורות קורא לא
ע"ש הארץ דבר ר'
מצינן. איהוה דהוה ברייתא
מצינן. לענין זמון שא
המזמון על ע"ש הארץ. עד
לממר דמצינן לענין
דאמר: פרוק ואלו עוברין
שע"ש הארץ פסול לעדות
ע"ש מקורין על אברות
אבל ק' מהיה דפ' הנוקין
דא"ר (ס"א) קאמרי איהוה ע"ש
הארץ על דשני אוכל
החילוי בתורה דבר ר'
איהוה וחכמים אומרי כ'